

A hanyatló Nyugat és a vihogó libsi

2023 április 17. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Az euroatlanti civilizáció napról napra gyengül, amit a jólét sem tud elfedni

Amikor arról beszélünk, hogy a nyugati (európai, atlanti) civilizáció válságban van, gyengül, varrás mentén reped stb., olyankor a balos északbajnok nagyon eltelnek maguktól, és turbóba kapcsolnak. Nemcsak tagadják a valóságot, hanem – mint a hangya, amelyik a két lábon járóknak magyarázza, hogy harmadik dimenzió márpedig nem létezik – fennhangon, gúnyosan vihogva oktatnak ki minket: „A hanyatló Nyugat, mi?!”, és becsatolnak GDP-adatokat, amszterdami felújított metróállomások, stockholmi kórházi vécék fotóit vagy az Eiffel-toronytól fotózkodó ázsiai turistákat... Lám, nemhogy ott minden rendben, de egyenesen csodás; nem úgy, mint itt nálunk, „Mucsaisztánban”.

Arról már nem beszélnek, tudomást sem akarnak venni róla, hiszen kognitív disszonanciát okozna, hogy a metróállomásokon drogosok, hajléktalanok tanyáznak, a szuper kórházi vécékben csak olyanok „prátohatnak”, akik méregdrága biztosítással rendelkeznek, az ázsiai turistákat pedig szintén részben Ázsiából (csak annak közelebbi részéből?, a Közel-Keletről?) meg Afrikából érkezett migránsok rabolják ki szakmányban.

A GDP- és egyéb gazdaságstatisztikai adatok valamelyest valóban kifejezik egy ország teljesítményét, gazdasági fejlettségét. Nem vitás, hogy egy német, egy svéd, de egy olasz vagy spanyol átlagember is magasabb jövedelemmel és életszínvonallal rendelkezik, mint egy magyar. Egy portugál vagy egy görög esetében már nem olyan egyértelmű. És azt is nehéz eldönteni, hogy az életszínvonalat, a jólétet miben mérjük. És most nem arra gondolok, amit például Bhután csinált, hogy eldobták a GDP-t mint mérőszámot, és a lakosság boldogságindexét nézik. Bár ebben is volna ráció; a skandináv országok a világon a leggazdagabbak, aztán mégis folyton depressziós filmeket készítenek, és egész éjjel vedelnek az emberek.

De azért sem lehet pusztán sem a GDP, sem a fizetések alapján megállapítani az életszínvonalat, mert nem mindegy, mire és mennyit kell költeni. Nyugat-Európa számos országában az ingatlanok könnyfakasztóan drágák, és csak egy nagyon szűk, jómódú réteg rendelkezik velük, a többiek mind tőlük bérlik. A rezsiköltségek sok helyütt többszöröse a magyarnak, jóval nagyobb mértékben haladják meg a mieinket, mint a fizetések. Az adók magasabbak, az egészségügyi költségek, biztosítások is horribilisek; a fizetések jelentős része a rezsivel együtt ezekre megy el. És a bezzegsvéd, bezzegosztrák, bezzegholland stb. egészségügy csak a magyar baloldali propagandisták fejében létezik; m?tétekre, vizsgálatokra ott is hónapokat kell várni. Egészen friss, első kézből kapott információ egy nem különösebben bonyolult orvosi vizsgálatról Olaszországban: idén október. Lehet menni a magánegészségügybe, ott azonnal megcsinálják, pár száz euróért. Aztán persze felbukkan egy ismerős orvos, és egy másik kóddal felírja ugyanezt a vizsgálatot, onnantól kezdve sürgősnek minősül, és három nap múlva meg is csinálják. Szóval a világ mindenütt egyformán működik.

De Németországból is folyamatosan jönnek a felmérések, amelyek szerint a lakosság több mint ötven százaléka nem jár étterembe, nem vesz új ruhát, nincs megtakarítása stb.

Arról nem is beszélve, hogy milyen a mindennapi élet a különböző országokban: szintén első kézből kapott információ, hogy Stuttgartban, tíz évvel ezelőtt – amikor kiment dolgozni – lelkes honfitársunk esténként sétált egyet a közeli parkban, üldögélt kicsit a padon, élvezte a csendet és a nyugalmat; ma már ezt nem teheti meg. Egész egyszerűen veszélyes.

Persze, persze, nem kérdés, összességében Nyugat- és pláne Észak-Európában még mindig jobb anyagi helyzetben vannak az emberek, mint a kontinens keleti részén. Utóbbin belül érdemi különbségek nemigen vannak, a bezzegromániázás végképp a legprimitívebb, legtudatlanabb balosok kedvenc időtöltése, nem is érdemes foglalkozni vele. De ez a cikk valójában nem is arról szól, hogy Európán belül hol jobb élni, hol magasabb az életszínvonal. Hanem összességében az euroatlanti civilizációról. Amelyik napról napra gyengül. És ezt sem a szupermarketek áruháza, sem a hipermodern irodaházak látványa, sem a látványos színházi előadások, kortárs művészeti galériák, sem a kétségtelenül impozáns síközpontok nem tudják elrejteni. Illetve de, épp ezek rejtik el.

Ha valaki a II–III. század környékén Rómában azt mondta volna, hogy a birodalom hanyatlik, ugyanúgy röhögötték ki, ahogy ma a balosok vihognak, amikor a Nyugat hanyatlásáról beszélünk. Hiszen álltak a csodás épületek, megvolt a pompa, fantasztikus lakomákat rendeztek, ahol napokon keresztül ettek-ittak, lúdtollal hányatták magukat, hogy újra tudjanak enni, akkora volt a bőség... aztán egyszer csak kettészakadt a birodalom, majd pedig a nyugati részét letarolták a barbárok.

Róma bukásának jeleit épp a „kimaxolt” fényezésben és gazdagságban, meg az ezzel együtt járó elkényelmesedésben és deviáns viselkedésformákban lehetett (volna) felfedezni. Mert egy erősen, pláne egy még

erősödő országban, társadalomban nem a jólét minél erőteljesebb megélése, hanem annak megteremtése motiválja az embereket. Ahogy a mondás is szól: a nehéz idők erősebb embereket szülnek, az erősebb emberek jó idők hoznak, a jó idők gyenge embereket szülnek, a gyenge emberek nehéz idők hoznak...

Az euroatlanti civilizációban a jó időkön már túl vagyunk, és ezek már megszülték a maguk gyenge embereit. A rossz idők még nem jöttek el, de utóbbiak egyre csak dolgoznak rajta. Európa vezetői ma különösen gyengék. Totális pótcselekvésekben, látványpolitikában merül ki a tevékenységük. Az Európai Unió 2008-ban a világ GDP-jének 25 százalékát termelte meg, ma már csak 18-at. A világ összes ipari hozzáadott értékének 22 százalékát adta akkor, ma legfeljebb 15-öt. A világ ötven legnagyobb cége között 2001-ben tizennégy volt európai, ma csak hét. A világ tíz legnagyobb pénzügyi központja között nincs uniós város.

Az EU harminc éve még hétszer annyi szabadalmi bejelentést tett, mint Kína, ma Kína tizennégyszer annyit tesz, mint az EU.

A világon az utóbbi huszonöt évben húsz olyan cég alakult, amelyek értéke mára meghaladja a százmilliárd dollárt – ebből kilenc amerikai, nyolc kínai, európai cég viszont nincs közöttük. A fájdalmas valóság el az EU a jöemberkedés drogjába menekül. Vagy Aldous Huxley regényét, a Szép új világot is hozhatjuk párhuzamként. „Szóma ha mondom, segít a gondon.” Mert nagy a baj, de ha elég erősen térdelünk, ha elég stadiont világítunk szívárványosra, akkor el tudunk el menekülni. És az EU ilyenekkel van elfoglalva. És aki vissza mer szólni, elmondja, hogy mik a valós bajok, illetve nem áll be a sorba, nem térdel a focimeccsen, nem festi szívárványosra a stadionját, nem engedi be a transzvesztitákat az iskolákba szexuális felvilágosítást tartani, azt megbüntetik. Aki szemben áll az identitáspolitikai moralizálásban és zsarolgatásban kimerülő uniós tevékenységgel, az az európai fésodor győlt ellensége.

Erre is ismerjük a régi mondást: lódd le a hírhozót. Ne a bajt próbáld orvosolni, hanem hibáztasd azt, aki a rossz hírt hozza. Magyarország szembesíti a nyugati világot a valósággal – de ez tilos.

És bár a fentebb említett mutatókban az Egyesült Államok kétségtelenül jobban áll, mint Európa, az önpusztító területben viszont az elmúlt két évben fénysebességgel halad. És nem csak az a baj, hogy a woke-terület megszünteti a szólásszabadságot, a józan gondolkodást, a normalitást. Persze ez is baj, és a fejünket fogjuk tle. De súlyosan mérhetők is a károk. Sok-sok trillió dollárt, eurót, fontot, óriási mennyiség energiát, kreativitást fordít a Nyugat (ahova mi is tartozunk) arra, hogy nonszensz dolgokat népszerűsítsen. (Szülhetnek a férfiak, mindenki maga dönti el a nemét, kétszáz évvel ezelőtti sérelmekért kárpótlás jár egyes népcsoportoknak stb.) És mivel az terület ellen a normális emberek ösztönösen küzdenek, így arra is rengeteg energiát, időt és pénzt fordítunk, hogy megpróbáljuk azt megállítani. A legjobb agyú, legkompetensebb emberek is ezekre a totál nonszensz dolgokra pazarolják az idejüket és az energiájukat. Egy részük azért, mert hisz ezekben, indoktrinálták az egyetemeken stb., másik részük pedig azért, mert normális maradt, és nem szeretné látni, ahogy szétesik körülötte az a világ, amit az seik kemény munkával létrehozta, és amely világ minden hibája ellenére még mindig az eddigi világok közül a legjobb, legélhetőbb.

Viszont azok az országok, ahol nem ezekkel a baromságokkal foglalkoznak, óriási elnyre tesznek szert, amíg csak tart ez a pszichózis.

ők épp most teremtik meg a maguk eddigi legjobb világát. ők nem a fizika és a biológia megtagadásával, az öntelt ember istenné válni akarásával vannak elfoglalva, illetve nem az ezzel szembeni harccal kötik le kapacitásaikat, energiáikat, anyagi és szellemi erőforrásaikat. Hanem erősítik a gazdaságukat, fejlesztik az oktatást, visszaszorítják a bönözést, a drogokat, a szegénységet, javítják a közegészségi állapotokat stb. Ázsiában (és egyre inkább Afrikában, valamint a lassan újra magára találó Latin-Amerikában is) a politikusok, gazdasági vezetők és egyéb, a társadalmat meghatározó szereplők pragmatikusan gondolkodnak, szisztematikusan építik és erősítik országaik gazdasági potenciálját – miközben mi a genderrötyikről vitatkozunk.

A Nyugat gyengülése nem ideológiai kérdés, és pláne nem okoz örömet nekünk. Hanem egy szomorú valóság. Nem azért mondjuk el sokszor, és nem azért bíráljuk a Nyugatot, mert a bukását szeretnénk. Épp ellenkezőleg: azt szeretnénk, hogy térjen észhez, mielőt végképp eljelentéktelenedik és megroggyan.

Jeszenszky Zsolt - www.magyar nemzet.hu

Ajánló
